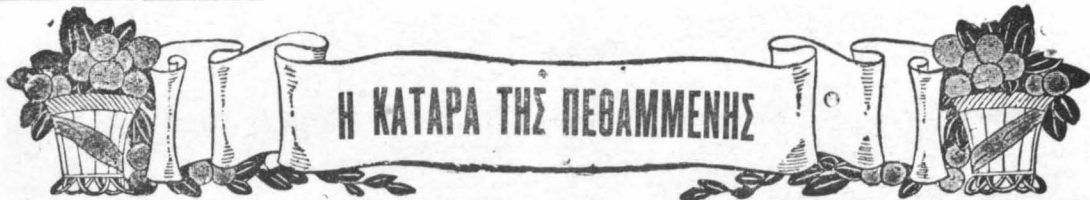

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο Τραγκαθέλ ένοιωσε άηδία. Τους είδε έτοιμους νά όρμήσουν καί νά τόν σπαράξουν μέ τά γυμνά σπαθιά τους, χωρίς καθόλου νά τόν έχουν κάνει προηγουμένως νύξι, γιά μία άνδρική μονομαχία. Ώστόσο έξακολουθήσε, μέ γαλήνια άλλα παγερή φωνή:

— Είμαι άσπός, κύριοι... Κ' είστε τέσσερες καί ώπλισμένοι μάλοισα!... Θά άμυνθώ μ' ένα μικρό στίλεττο πού έχω, αλλά θά σκοτωθώ θέθαια, στά τελευταία... Πιστεύω όμως, ότι θά θυμάστε κατόπιν σ' όλη σας τή ζωή, αυτά τά λόγια πού θά σάς έσπομισώ τώρα!...

Κι' ώφώνοντας άγέρωχα τó ώραίο κεφάλι του, φώναξε θρον-τέρρα:

— Κύριοι, σάς περιφρονώ!... Είστε δειλοί!
— ‘Απάνω του!... Νά τόν σκοτώσουμε! βρυχήθηκαν έξαλλοι κ' οί τέσσερες.

Κι' ώρμησαν έναντίον του, ‘Ο Τραγκαθέλ έξαπλώθηκε κατά-χαια άμέσως. Τέσσερα σπαθιά άνέμισαν τότε, πάνω άπ' τó κεφάλι του...

Μά ό νέος τινάγτηκε ξαφνικά όρθός πάλι καί μ' ένα σβέλο πήδημα θρέθηκε σέ άπόσταση τριών μέτρων. ‘Ηταν ένα άπ' τά συνθησιαμένα τεχνάσματά του, αυτό!

‘Εκείνοι σάστισαν γιά λίγα δευτερόλεπτα κι' ώρμησαν ξανά! Τόν έσπρωξαν ήδη πρós τόν τοίχο τού μεγάρου, κυνηγώντας τον καί κόβοντάς του από παντού τήν ύποχώρησι.

— Ένα σπαθί!... Ένα σπαθί!... ούρλιαξε ό Τραγκαθέλ, άγονακτιομένος άπ' τήν άνανδρη μανία των ξετρελλαμένων αϊ-τάν ειπατριδών.

— Ένα!... Θά σού δώσουμε τέσσερα έμεις! σάρκασαν άγρια εκείνοι.

— Ένα σπαθί!... ‘Ω, ένα σπαθί! ξανακούρλιαξε μέ άπόβνωση ό Τραγκαθέλ, ζαρωμένος κολλήτα στόν τοίχο τώρα, καί νιώθοντας τίς αιχμές των τεσσάρων εκείνων σπαθιών ν' άγγιζουν κιάλα τó κορμί του.

Ξαφνικά θήματα γοργά άντήχησαν καί δυό φωνές άκούστη-καν νά μουγκρίζουν:

— Έδώ είμαστε, Τραγκαθέλ!... είχε μουγκρίσει ή μία φωνή ή φωνή τού Μιαλουθ.

— ‘Απάνω τους, τους άνανδρους! μουγκρίζει ή δεύτερη φωνή ή φωνή τού Μονταριόλ.

Καί σύγχρονα μέ τίς φωνές αυτές ό Λιβεριντάν κι' ό Σεθέρ έτρεξαν νά ξεφύγουν πρós τά άριστερά, ένδó ό Φοντράγγ.

Μπισσιέρ ζευγαννι πρós τά δεξιά.

— Μονταριόλ!... Έσείς!... μου, άδελφοί μου!... Τραγκαθέλ μέ θουρ-...

— Μιαλουθ νά... ή οι... σέ... νά... ολασιμίες καί μέ... χαράς. ‘Αλλά δέν υπέσπασαν α τούς προλάθουν. Φτεροπέδασι οι τέσσερες εύπατριδάσι, είχαν στρίψει έντομεταξύ σέ διάφορες γωνίες τής όδο τών «Τεσσάρων Γυιών». Κατόπιν έξαφ-νίστηκαν μέσα στό σκοτάδι των σπεινών σοκκακιών τής αυνοικίας εκείνης. Καί τέλος, ύστερα από μισή ώρα, άντάμωσαν κ' οι τέσσερες μπρός στό κατασκέ-πτον ήδη μέγαρο τής ‘Ανωάδος, έκει στόν όδο Κουρτώ: ‘Ηταν τó ώρισμένο από πρίν σημείο συγκεντρώσεώς των, κάθε φορά πού θά τους τύχαινε μία ό-ποιαδήποτε περιπέτεια, ή όποία θά κα-τάρβαινε έντομεταξύ νά τους χωρίση!

Λαχνασιαμένοι, κατασκοπιαμένοι κ' οι τέσσερες, ντροπιασμένοι, μέ τά μάτια

τους γαμηλωμένα, δέν τόλησαν ν' άλληλοκυτταχτούν. Είχαν ζαρώσει εκεί σέ μία γωνιά τής όδο Κουρτώ, καί δέν άλλαξαν ούτε λέξι άναμεταξύ τους. ‘Επειτα, κ' οι τέσσερες μαζύ-ζάν νά τους έσπρωγνε ή ίδια σκέψι-σθήκωσαν τά μάτια τους καί τ' έκάρφισαν μέ άπόγνους στό σκοτεινό παράθυρο τής λατρευτής τών ‘Ανωάδος ντε Λεσπάρ...

Πρώτος τόλησε νά μιλήρη—νά βογγήση θλιθερά!—ό Μπισσιέρ.

— Είμαστε άτιμοί! είπε. Ριχτήκαμε τέσσερες ώπλισμένοι, γιά νά σκοτώσουμε έναν άσπλο, αλλά καί τόσο ζήμον άντίπαλο!... Είμαστε πειά άτιμιασμένοι!

Κι' έσπασε παρευθός τó σπαθ' του στό δυό, άπάνω στό λυγιμένο γονάτο του καί πέταξε μέ άπόγνους τά κομμάτια μα-κρού του...

Μά ό Φοντράγγ άντιστέθηκε. Δέν έσπασε αυτός τó σπαθί του κι' εμπόδισε καί τους άλλους δυό. Συγχρότως, μέ φωνή πού έ-τρεπε από θεατικά συγκίνηση, είπε στους τρείς συντρόφους του:

— Μπισσιέρ, έχεις δικηο!... Κι' έσύ, κι' έγώ κι' ό Σεθέρ καί ό Λιβεριντάν, είμαστε «άνθρωποι—κουρέλια» πειά!... Είμαστε άνθρωποι, δίγος, τιμή καί άνδριανοί!... Στήν τρέλια μας άπάνω, γλυτορήσαμε σέ πράξεις άνανδρες... ‘Ας δώσουμε λοιπόν ύπόσχεσι επίσημη άναμεταξύ μας, ότι μέ πρώτη εύκαιρία καί μέ τίμια μέσο θά έπανορθώσουμε τήν άτιμία μας αυτή!...

— Συμφωνώ μέ τόν Φοντράγγ! μουρμούρισε θλιμμένα ό Σε-θέρ. ‘Ας όρκιστούμε, κύριοι, νά ξεπλώσουμε τήν άτιμία μας στό αίμα τής «Ζωντανής ‘Ατιμίας» μας!... Στο αίμα δηλαδή τού Τραγκαθέλ, αυτό, στόν όποίο θά χρυστούμε θέθαια καί χάρη, άν δεχτή στό μέλλον νά μονομαχήση τίμια μαζύ μας!... Κύριοι, άπλώσατε τά χέρια σας!

— ‘Απλώσαν κ' οι τέσσερες τά χέρια των, τó ένα άπάνω στό άλλο, κι' άνατρίχασαν ξαφνικά: ‘Ενοιωσαν, ότι παρά τόν άγώνα τους εκείνον, παρά τó λαχνασιαμένο τους καί τó πρέζιμό τους, τά χέρια τους αυτά άντι νά είνε φλογερά άπ' τή θράσι τού αίμα-τος, ήσαν κατάμυχρα, ήσαν παλαιμένα!

Καί μέ τήν κόλασι στήν ψυχή τους κ' οι τέσσερες, μουγκρι-σαν:

— Τό όρκίζομαστε!

— ‘Υστερα, καί πρίν χωρίσουν—κόντευε πειά νά ξεμερωση—ό Μπισσιέρ τους κράτησε λίγα λεπτά τής ώρας, γιά νά τους πη τά έξής:

— Πρίν ήμαστε άντίζηλοι στήν αγά-πη, κύριοι, κ' ήμαστε έχθροί... ‘Ε-πρόκειτο, μέ τήν πρώτη εύκαιρία πού θά μας δινόταν, νά έξοντώσουμε ό-ξανά τους άλλους... Μά τώρα... ‘Ω, τώρα! Τώρα, άς όρκιστούμε νά είμαστε «φίλοι έν άτιμίας»!... ‘Η φίλια μας αυτή, θά διαρκέση όσόντου έξαγνιστούμε, όσόντου έπανορθώσουμε τήν άνανδρη πρξι-μία!... Καί τότε, μόλις θά μπόρούμε εανά ν' άλληλοκυτταζώμαστε χωρίς ντροπή... μόλις θ' άρχίσουμε νά θλεπύ-μαστε, χωρίς νά κοκκινίζουμε καί νά γαηλώνουμε τά μάτια μας... τότε θά πούμε άναμεταξύ μας: ‘Είμαι πειά & ζιος νά μονομαχήσω μαζύ σου κ' είσαι άξιος νά μονομαχήση μαζύ μου!... ‘Ας άλληλοσφαητούμε λοιπόν, γιά τήν καρ-διά τής ‘Ανωάδος!... Τό όρκίζεστε, κύ-ριοι!...

— Τό όρκίζομαστε! είπαν όλοι μαζύ, μέ πένθημη φωνή...

... ..

‘Εκει, στήν «τιμητική αίθουσα» τού με-γάρου ντε Γκιζ, άπόλυτη σιγαλιά κι' έ-ρημιά βασιλευε, μόλις έφυγε τελευταίος κι' ό Τραγκαθέλ.

Ξαφνικά, καί κάτω άπ' τó τραπέζι, άκούστηκε κάτι νά σαλεύη. ‘Επειτα, δυό κεφάλια τρομαγμένα ξεπρόθβαλαν άπ' τó τραπεζιομάντηλο πού άνασκη-νόταν σιγά-σιγά. Καί τέλος, δυό κορ-μιά πού σερνόντουσαν σάν σαλιγκάρια,

